

Beautiful
DEVILS

BŰNÖS MEGSZÁLLOTTAK

EVA ASHWOOD

Beautiful

DEVILS

GYÖNYÖRŰ ÖRDÖGÖK

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Eva Ashwood: *Beautiful Devils – Filthy Wicked Psychos #2*
Independently published in 2022

Fordította
Medgyesy-Töreky Flóra

Szerkesztette
Heiser Krisztina

Olvasószerkesztő
Winter Angéla

Borítóterv
Eva Ashwood

ISBN 978-963-636-817-3

Minden jog fenntartva

Copyright © Eva Ashwood 2022
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Medgyesy-Töreky Flóra 2026

A szerző megjegyzése: A regény egy dark romance, amely egyesek számára felkavaró témákat tartalmaz. Kérlek, saját belátásod szerint olvasd!

---

*Minden olvasónak, aki csak arra vár,
hogy egy morálisan megkérdőjelezhető antihős
térdre kényszerítse, és azt duruzsolja neki:
– Jó kislány!*

WILLOW

Fáj a fejem.

Kínzó fájdalom hasogatja a halántékomat. Minden tompa lüktetésnél olyan, mintha mindjárt széthasadna a koponyám, a ködös agyam meg kiloccsanna a padlóra. A torkom száraz, és egy teljes másodpercbe telik, mire le tudom választani a nyelvemet a szájpadrólásomról. Bár a szemem csukva van, esküszöm, érzem, ahogy forog körülöttem a világ, és egy aggasztó pillanat erejéig azt hiszem, mindjárt rosszul leszek.

De végül csillapodik az émelygés, és én mély levegőt véve kísérlem meg felidézni, mi történt velem.

Zavarodott homlokráncolás kíséretében próbálom kinyitni az elnehezült szemhéjamat, de az ellenáll.

Valahányszor elkezdem összerakni, mi folyik itt, és hol vagyok, a részletek elillannak. Ahogy küszködve rendbe szeretném szedni a gondolataimat, önkéntelen nyögés tör fel belőlem.

– Á! Ébren vagy.

Kissé összerezzenek. Az elmém a valahonnan a közelből jövő, mély, durva és érdes hangra összpontosít. Amikor ezeket a szavakat valami általam nem értett, orosz nyelvű mondat követi, az első gondolatom, hogy Malice az.

Van, hogy ezen a nyelven dünnyög dolgokat: vagy valami olyan szörnyűséget, amiről jobb, ha nem tudok, vagy valami nagyon kedveset. Nála soha nem lehet tudni.

Az egyre növekvő idegességemet megnyugtatja a gondolat, hogy ő az, mert ha Malice itt van, akkor bizonyára velük vagyok. A három Voronin testvérrel.

Ami azt jelenti, hogy biztonságban vagyok.

Vagy nem?

A felismerés a semmiből villan be, mire elkomorulok. Valami fontos motoszka az agyamban, próbálja rávenni a lomha elmémet, hogy felvegye a fonalat... És amikor sikerül, egy pillanat alatt szertefoszlik a biztonságérzetem.

Hirtelen felidéződik bennem minden, ami a hajnal előtti órákban történt.

Emlékszem, hogy a srácok raktárból átalakított garázs-lakásában voltam, és hogy kezdtem érezni irántuk valamit. Emlékszem a Ransommal való poénkodásra, a mindent elsöprő pillanatokra Malice-szel, a fura kis egyességre/kötődésre Vic-
kel, méghozzá a mogyoróvaj kapcsán.

Emlékszem, hogy harcoltak értem, öltek értem.

Arra, hogy azt mondták, senki másnak nem kellek.

Emlékszem arra az éjszakára, amikor a volt főnököm, Carl bekopogott, és szexuális szolgáltatásokat követelt tőlem – fizetségként azért, hogy ne szóljon arról, hogy ott voltam a bordélyházban, amit a fivérek felgyújtottak, miután végeztek Nikolai Petrovval.

Vic megölte Carlt, de az, hogy valaki vadászott Nikolai gyilkosaira, azt jelentette, hogy potenciális célpont voltam. Szemtanúja mindannak, ami azon az éjszakán történt, így nem hagyhattak csak úgy futni.

Miután hozzájuk költöztem, egyfajta kényszerű béke alakult ki köztünk a testvérekkel – az a fajta, ami csak azért állt fenn, mert ők nem kockáztathatták, hogy kidobjanak, én pedig nem akartam őket felhúzni azzal, hogy megszököm. De aztán kezdtek megváltozni a dolgok.

Kezdtük megérteni egymást.

Bízni egymásban.

Kívánni egymást.

Képek villannak át az agyamon arról az éjszakáról, amikor Malice-szel és Ransommal szexeltem, és mintha csak erre várt volna, a még gyógyulófélben lévő tetoválás lüktetni kezd a mellkasomon. Malice megjelölt engem, aztán Ransommal együtt megdugott, miközben Vic a tőle megszokott önuralommal nézte.

De ahogy visszaemlékszem az együttlétünkre, a többi is felidéződik, ami éppolyan fájdalmas, mint akkor, amikor először láttam a saját szememmel Vic számítógépén.

A szexvideót.

A kibaszott undorító videó, amit összeállítottak, és amiben mindenféle kompromittáló helyzetben vagyok látható, amit csak találtak rólam. Meg a hozzá tartozó üzenet – a nyers szavak, amikkel értéktelennek neveztek. Mocskosnak. Söpredeknek.

A fájdalom úgy nyilall belém, mintha szét akarna hasítani, valamint feltárni a lelkemet a világ előtt.

Ezért szöktem el. Ezért nem maradhattam ott.

Mert ha ilyennek látnak engem – ha ezt mondják másoknak rólam –, akkor nem akarok a közelükben lenni.

Hogy bízhattam meg bennük valaha is?

Könnyek szűrják a szememet, és újból felnyögök.

Az itt tartózkodó illető hangosan dobbanó léptekkel közelebb jön. Erős ujjak markolják meg az államot, durván a húsomba vájnak.

Felszisszenek, lassan sikerül kinyitnom a szememet, majd együttműködésre kényszeríteni az eddig ellenszegülő testemet. Ha ez Malice, ha sikerült megtalálniuk engem, akkor újra el kell tűnnöm. Meg kell mondanom neki, hogy húzzon a piszába, és hagyjon békén. Többé már semmi közöm hozzájuk.

Amint kinyílik a szemem, egy pillanatra elhomályosul a látásom, és azon kapom magam, hogy egy férfi arcába bámulok.

De nem Malice az.

Nem ismerem ezt az embert, ám van benne valami... ismerős. Valami a vonásaiban, amibe belesajdul a fejem, ahogy próbálok visszaemlékezni, hol láttam már korábban.

Aztán beugrik. Az a sötét, félig lehunyt szempár. Az az orr és az arccsontja metszése.

Pont úgy néz ki, mint Nikolai Petrov.

De Nikolai halott, tehát ő nyilvánvalóan a testvére. *Ilya*.

A szívem elszorul a felismeréstől, és átjár a félelem. A rémület és az ereimet előntő adrenalinlöket kiszorítja a még mindig rám telepedő kábultság egy részét, a szívem meg vadul ver.

Ilya elégedetten bólint, miközben sötét pillantásával az arcomat pásztázza.

– Jó – mondja. – Na végre! Nekem az kell, hogy teljesen ébren legyél.

Ellép tőlem, én pedig körülnézek, hol vagyok. A helyiség sötét, de olyan, mintha valamilyen elhagyatott épületben lennék, ami annyira régi, hogy a fa néhol már korhad. A padlón és a falakon lévő lyukakon keresztül mindenféle vezeték és az épület vázszerkezete látszik ki.

Addig rángatózom a fából készült széken, amihez hozzá vagyok kötözve, hogy a csuklómat a hátam mögé szorító kötelek a bőrömbé vájnak.

A küszködésemmel csak annyit érek el, hogy a kötél kidörzöli a bőrömet. Felfordul a gyomrom, amikor rájövök, mennyivel rosszabb ez, mintha a Voronin fivéréknél tértem volna magamhoz.

Ez rossz.

Nagyon, de nagyon rossz.

Pánik tör fel bennem, és kicsit még jobban vergődöm, hát ha engednek a kötelek, de nem sikerül. Nincs semmi mozgásterem.

Ilya felhorkan, mintha mulattatná a szájalmas szabadulási kísérleteim. Hátat fordít nekem, és a közelben álló, rozoga asztalhoz lép. Néhány dolgot ki tudok venni rajta – a nyakamat nyújtogatva igyekszem megnézni, mik azok, miközben valami nyomasztó érzés tölti el a mellkasomat.

Mintha tudná, mire vagyok kíváncsi, Ilya felkap egy kést, és úgy tartja a magasba, hogy megcsillanjon a csupasz villanykörte fényében. Aztán megint egészen közel jön hozzám.

– Nyomon követtem a rohadékokat, akik megölték a testvéreket – közli velem. Amikor Nikolairól beszél, még erősebbé válik az orosz akcentusa. El sem hiszem, hogy Malice-nek hittem, amíg nem voltam magamnál. – Nem álltunk valami közel egymáshoz, de a vért vérrel kell megfizetni. – Rám mered, és valami mély, vészjósló izzik abban a sötét szempárban. – Jól eltűntették a nyomaikat. Nem találtam semmit a gyilkosairól. De aztán elkövettek egy hibát.

Ilya szünetet tart, mintha azt várná, hogy megkérdezzem, mi volt az a hiba, vagy mondjak valamit. De túl száraz a szám ahhoz, hogy megszólaljak, és mozdulatlaná dermedek.

Rühellem azt az érzést, ahogy ez az iszonyú tekintet rám szegeződik.

– Rám szálltak – mondja végül, válaszolva a fel sem tett kérdésemre. – Megtámadtak a szállodámnál, utána sikerült felkutatnom őket. Könnyű volt a nyomukra bukkanni, mihelyt azt hitték, megúszták a dolgot.

Beszéd közben tesz felém egy lépést, és felemeli a kés pengéjét. Konkrétan visszatartom a lélegzetemet, meghűl bennem a vér, félek megmozdulni – vagy akár csak levegőt venni.

A penge hideg, amikor végighúzza felfelé a karomon, és átvágja az ingujjam szövetét. Először alig érzem az élet, de amikor a vállamhoz ér, belevág a bőrömbe, mire felszisszenek.

Változatlan, nyers arcvonásokkal folytatja, elhalad a késsel a mellem között, átszakítja a felsőmet, majd újra megvág.

A vágások nem mélyek, de tudom, hogy hegek maradnak majd utánuk. Ahogy egyre többet hagy belőlük, a sok apró fájdalom egy nagyobbá kezd nőni, ami minden ziháló belégzéssel kínoz.

A legrosszabb a tudat, hogy szándékosan csinálja. Szabaddá igyekszik tenni a bőrömet a tekintete előtt, ezzel egyidejűleg pedig fájdalmat okozni nekem. Csak olyan mélyre vág, amennyire akar, holott sokkal mélyebbre is mehetne. Itt helyben szét tudna trancsírozni. Bármelyik pillanatban megölhetne.

Mindig, amikor a kés a bőrömbe hatol, ellen kell állnom a késztetésnek, hogy megránduljak, de nem akarok megmozdulni, nehogy még mélyebbre vágjon. Nem akarok elvérezni ebben a szaros épületben.

Ilya tovább beszél, egyoldalú társalgást folytat velem, mint ha mi sem történne. A szeme a késre és az azzal lecsupaszított, kivillanó bőrfelületre szegeződik, miközben levágja rólam a ruhámat.

– A stratégiámon dolgoztam, a tervemen, hogy elkapjam azokat, akik megölték Nikolait. Hogy megfizessenek azért, amit tettek. Éppen a raktárukat figyeltem, és próbáltam felmérni a gyenge pontjaikat, amikor mit láttam? A raktárukból kiosonó őzikét. Azonnal felismertem a lehetőséget. – Durva nevetés tör fel a mellkasából. – Mert az őzike sokkal könnyebben megtörhető, mint a farkasok.

Az utolsó szavakat kimondva a pengével a torkomhoz ér. Még nyelni sem merek a félelemtől, szó szerint borotvaélen táncolok. De ott nem vág meg, hanem a másik karomon halad lefelé. Szinte összecuklom a megkönnyebbüléstől, hogy még nem kell meghalnom.

Ilya árnyékos tekintete az arcomra villan. El akarok fordulni tőle, de nem teszem. Ő egy ragadozó, és meglehet, hogy én vagyok a prédája, de nem vagyok hajlandó úgy is viselkedni.

– Úgyhogy elkaptalak – folytatja. – Nálad van az információ, amire szükségem van ahhoz, hogy elintézzem azokat az embereket, és te át fogod adni nekem.

A fejem kóvályog, a gyomrom összeszorul a hangjában rejlő egyértelmű fenyegetés hallatán. Ez az ember simán megölhetne engem. Addig kínozhat, amíg el nem mondok neki mindent, amit tudni akar. Minden titkot, amit a Voronin fivérek valaha is elmondtak nekem. Aztán szépen meggyilkolhat a fáradozásomért. Végül a testvérek után fog menni, és valószínűleg győzni fog. Ők hárman pokolian küzdenének, de...

Ki akarom verni a fejemből ezt a gondolatot, mert nem kellene érdekelnie. Nem lenne szabad éreznem irántuk bármit is. Ezt ők hozták a fejükre: a kockázatot elfogadhatónak tartották, ha ezáltal bosszút állhatnak.

Én meg a kellős közepébe csöppentem.

Ilya késének éles hegye annyira átvágja a felsőmet, hogy az egyik oldalon lecsúszik. Persze azon az oldalon, ahol a sebhelyek a legszörnyűbbek, és ahol az idegeim annyira szét vannak cseszve, hogy a vágások nem is fájnak annyira.

Ilya tekintete elidőzik a gyógyult bőr egyetlenlen foltjain, és az ajka legörbül.

– Sérült vagy. Nem gondoltam volna, hogy azok a fickók ilyen tönkrement, szálnalmas házi kedvencet tartanak – gúnyolódik.

Egy pillanatra még jobban hasonlít a bátyjára, mint eddig. Élénken él bennem az az emlék, ahogy Nikolai hasonló undorral az arcán állt felettem azon az éjszakán, amikor majdnem elvette a szüzességemet.

Hányinger kavarg benne. Az epe borzasztóan igyekszik felkúszni a torkomon.

Az orrcimpám kitágul, ahogy beszívom a levegőt. Próbálok nem hiperventilálni.

Ilya hátralép, magával viszi a kést. Az asztalhoz megy, hogy hozzon valami mást, ami biztosan egy újabb kínzóeszköz lesz. Valami még rosszabb.

A lehető leghevesebben rángatózom a kötelékeimben. Nem tehetem meg, hogy csak ülök itt, és hagyom, hogy ezt művelje! Nem adhatom fel csak úgy!

A szék kicsit elmozdul a rángatózásomtól. Ekkor észreveszem, hogy az egyik lába kissé megadja magát, és meginog a súlyom alatt. A bútordarab legalább olyan ócskának és rozogának tűnik, mint bármi más ezen a helyen, én pedig belekapaszkodom ebbe a kis reménysugárba. Nagy levegőt veszek, és a csípőmet ide-oda mozgatva nyomom lefelé a szék sérült oldalát, így egyre nagyobb terhelésnek teszem ki a billegő lábat.

Amikor a szék összeroskad, a frászt hozza rám. A láb letörik az ülőlapról, mire a padlón kötök ki.

Az ütközéstől a bútor ócska fája még jobban széthasad, emiatt egy gyors rándítással sikerül kiszabadulnom.

A csuklóm még mindig össze van kötözve a hátam mögött, de ezenkívül már semmi sem tart fogva.

Szintiszta adrenalintól és önfenntartási ösztöntől hajtva sikerül annyira összeszednem magam, hogy talpra tudjak kecmeregni, és futásnak eredjek.

A régi padló recseg és nyikorog a súlyom alatt, ahogy átrohanok a tágas termen. Ahol elkorhadt a parketta, a helyiség közepén egy köteg vezeték hever egy kis lyuk mellett a padlón.

Kikerülöm a lyukat, de a lábam beleakad az egyik vezetékbe, és egy szörnyű másodpercig azt hiszem, el fogok esni. Ám ez nem elég ahhoz, hogy lelassítsa a lendületemet. Kiszabadítom a lábamat, és átszakítom a drótok gubancát. Néhány sisetereg és szikrázik a nyomomban, de nem veszek róla tudomást, csak futok tovább.

– Bassza meg!

A hátam mögött Ilya mély hangon szitkozódik, amitől a szívem kihagy egy ütemet.

Csak arra tudok gondolni, hogy ki kell jutnom innen. El kell menekülnöm.

A félelem és az adrenalin pokoli erős koktél, ami arra ösztökél, hogy továbbrohanjak. A pillantásom kétségbeesetten cikázik a régi épület homályában, hogy találjon egy ajtót vagy valamit, amin kiverelkedhetem magam. A kilincset nem fogom tudni használni így, hátrakötözött kézzel, de talán az ajtó fája elég rozoga ahhoz, hogy egyszerűen nekivágódjak, és áttörjek rajta.

Kiszúrok egy ajtónak látszó valamit, és futni kezdek felé, aztán felüvöltök, mert hátulról egy nehéz test teljes erőből belém csapódik.

Durván a földre zuhanok. Olyan erővel ütközöm a poros padlónak, hogy kiveri a szuszt a tüdőmből.

A mellkasom hasztalanul zihál, csillagok táncolnak a szemem előtt, miközben Ilya megragadja a lábamat a vaskos kezével. A bokámat szorongatva elkezd visszarángatni az asztal felé, ahová az összes eszközét kirakta.

– Nem lett volna szabad megpróbálnod elszökni – morgogja sötéten. – Ezért most megfizetsz!